

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/27/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210217
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312210217.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/142/2012-63 zo dňa 19. septembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 6C/142/2012-63 zo dňa 19. 09. 2013 návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Odporcyni (ďalej „odporcovi“ - poznámka odvolacieho súdu) súd náhradu trov konania neprisúdil.

Konštatoval, že návrhom sa navrhovateľ domáhal rozhodnutia, ktorým by odporcovi uložil povinnosť nahradiť majetkovú škodu v sume 3.599,44 eur a nemajetkovú ujmu v sume 719,89 eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Čadca. Navrhovateľ hodnotil postup súdu ako neodôvodnený z hľadiska nevykazovania prvkov nadmernej právnej zložitosti veci a rovnako podľa jeho názoru vec si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci a aj napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 18. 10. 2011, pričom k tomuto rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 11 mesiacov). Súd na daný právny vzťah primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 07. 2004. Z ustáleného skutkového stavu mal súd preukázané, že v danom prípade exekučným titulom pre exekučné konanie bol rozhodcovský rozsudok. Na tento prípad možno aplikovať novelu zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ účinnú od 01. 06. 2010 a to ust. § 44 ods. 2, podľa ktorého lehota 15 dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní. Prietahy v konaní môžu byť konštatované tak, ako je uvedené vyššie, v rámci vybavovania sťažností na prietahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal prietah v konaní, nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Súd poukázal na tú

skutočnosť, že nie každý priet'ah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný priet'ah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Je potrebné skúmať všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné priet'ahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy, neefektívny postup (I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00). V danom prípade nešlo o taký priet'ah, aký má na mysli zákon a vzhľadom na náročnosť sporu, ktorý sa týkal posúdenia rozhodcovského rozsudku súd ani nevyhodnotil, že by došlo k prerokovaniu veci bez zbytočného priet'ahu. Súd mal ďalej preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, t.j. že nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Vzhľadom na to, že všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikovaní logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nespĺnení čo i len jednej podmienky. Preto nespĺnenie ďalších dvoch podmienok zdôvodnil nad rámec zákonnej povinnosti.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto konaní navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy ani to, že sa nemôže domôcť takto vymáhanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody z príčinnej súvislosti s porušením povinnosti odporcu. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú a skutočnú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 544/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je v tomto smere všeobecný a nepreskúmateľný. Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal z predpokladov a nepredložil žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných pokút a zmluvných úrokov. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať zásadný ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Je preto povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť) tak, ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia solventnosti, nemožno vykladať na ťarchu odporcu. Súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 a 3 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z. a podmienky podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona písm. a/, c/, d/ sa podľa názoru súdu nedajú vzťahovať na právnickú osobu, ale iba na fyzickú osobu.

Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa a nie na strane odporcu, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytol úver osobám nedostatočne finančne zabezpečeným, opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu. Vyplýva to aj zo stanoviska, ktoré bolo oboznámené ako príloha k vyjadreniu odporcu, keď Európska komisia má takéto poznatky konkrétne o činnosti navrhovateľa. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potenciálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Práve naopak, toto dobré meno bolo poškodené samotnou činnosťou a zmluvnými podmienkami navrhovateľa tak, ako to vyplýva aj z príloh predložených odporcom vo svojom vyjadrení a z verejnej mienky, ktorá je už v súčasnej dobe notoricky známou. Súd bol toho názoru, že navrhovateľ svoje dobré meno poškodil sám svojou činnosťou v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľa a obchodné meno navrhovateľa nepoškodil exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi chrániacimi spotrebiteľov.

Súd na základe dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, a to vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom, podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi porušením právnych povinností (nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá mala vzniknúť navrhovateľovi porušením povinností. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu a tvrdenými priet'ahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených priet'ahov exekučného súdu by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Práve naopak, z viacerých prejednávanych vecí navrhovateľa z obdobného skutkového stavu by sa na pojednávanie dostavili ako svedkovia povinní, ktorí boli v obdobnej situácii ako v tomto konaní povinný N. U. (správne malo byť uvedené G. R. - poznámka odvolacieho súdu) mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený z poskytnutého úveru si vôbec žiadnym spôsobom neoveroval, či uvedené osoby sú schopné poskytnuté úvery splatiť a či nie sú proti nim vedené ďalšie exekučné konania pre vymáhanie dlhov iných veriteľov. Navrhovateľ bol v tomto konaní povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu tvrdenými priet'ahmi bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu došlo k takému zmenšeniu majetkového príjmu povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno navrhovateľ neunesol, a preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a navrhovateľom tvrdenou škodou. Práve naopak, súd zaujal stanovisko, že v podstate Slovenská republika ako taká nemôže suplovať splácanie úverov navrhovateľovi, ktorý bez potrebnej opatrnosti dodržiavania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, primeraných a v súlade so zákonom poskytovaných úrokov a nákladov na takéto úvery nemôže zodpovedať štát, ktorý podnikateľskému subjektu takýmto spôsobom, aký si uplatnil navrhovateľ ušlý zisk, nahradil.

Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania zo strany odporcu súd sa zaoberal aj premlčaním nároku, keď premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma u existujúceho nároku. Dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na náhradu škody je neexistentný, a preto vznesenou námietkou premlčania sa podrobne nezaoberal.

Úspešným účastníkom konania je odporca (§ 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“), ktorému patrí právo na náhradu trov konania. Tento si však náhradu trov konania neuplatnil, a preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania neprisúdil.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Výsledok konania je taký, že súd návrh voči odporcovi zamietol a nezaviazal ho ako úspešného účastníka s poukazom na § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. Rovnako je zřejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporcu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súď preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne

totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zřejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zřejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, navrhovateľ nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

K nemajetkovej ujme navrhovateľ uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné objektívne dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd poukazuje na to, že zákonná sudkyňa vo veci nadriadenému súdu vec z dôvodu zaujatosti nepredložila lebo sa necítila zaujatý. Zrejme aj z toho dôvodu, že Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8NcC 143/2013-16 sudkyňu JUDr. Annu Plichtíkovú vylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6C/142/2012 nakoľko bola zákonnou sudkyňou v exekučnej veci, v ktorej navrhovateľ podal návrh na náhradu škody za neprávne úradný postup Okresného súdu v Čadci. Ostatných sudcov JUDr. Jozefa Korduliaka, Mgr. Eriku Dodulíkovú, JUDr. Milana Gylánika, Andreu Kubjatkovú, Mgr. Zlaticu Vysockú, Mgr. Richarda Golisa, JUDr. Adrianu Pytliakovú, Dr. a Mgr. Alenu Jančulovú nevylúčil. Pokiaľ ide zákonnú sudkyňu v tejto veci JUDr. Annu Hozákovú z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že táto sa v uvedenom čase nevyjadrila len z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti. Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to urobil navrhovateľ v tomto prípade. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu ohľadom zákonnej sudkyne o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom Okresného súdu Čadca, na ktorom vykonáva zákonný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujateho rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je, vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom

prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31. 05. 2010; 6Cdo/201/2013 z 19. 06. 2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 z 06. 02. 2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 19. 09. 2013 pojednávanie. Splnomocnený zástupca navrhovateľa prevzal predvolanie dňa 03. 09. 2013 (č.l. 43 p.v. spisu). Dňa 18. 09. 2013 o 17.57 hod. doručil navrhovateľ zo strany splnomocneného zástupcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Okresný súd na pojednávaní návrh na prerušenie konania zamietol a prejednal vec v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. aj v neprítomnosti účastníkov prihládajúc na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Podľa odvolacieho súdu v prejednávaní veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.). Tým si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 11Er/110/2011, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní. K tvrdeniu navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri

rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že aj keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). I keď z obsahu spisu nevyplýva, že by bolo vyjadrenie odporcu, ktoré bolo súdu doručené dňa 10. 09. 2013, zaslané navrhovateľovi, samotná táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol navrhovateľ v rámci pojednávania oboznámený s vyjadrením odporcu, ktoré je zároveň rovnaké ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia odporcu), z ktorého dôvodu nie je námietka navrhovateľa o neznalosti vyjadrenia odporcu a nemožnosti reagovať naň dôvodná.

Nebolo preukázaným tvrdenie navrhovateľa v odvolaní o nenariadení pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávaní (č.l. 59-60 spisu).

Pokiaľ navrhovateľ namietal postup okresného súdu s tým, že tento nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., poukazuje odvolací súd na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdý navrhovateľom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

K namietaniu navrhovateľa, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania odvolací súd uvádza, že z ničoho nevyplýva, že by uvedený postup okresného súdu nemal byť správny. Okrem toho proti písomne vyhotovenému uzneseniu č. k. 6C 142/2012-111 zo dňa 19. 09. 2013, ktorým súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. zamietol podal odvolanie navrhovateľ. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co/28/2015-140 zo dňa 28. 1. 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 02. 2015 uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, však v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú, odvolací súd poukazuje na to, že v danom prípade zákonom stanovená 15-dňová lehota na vydanie poverenia nemala byť zachovaná. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2010 vyplýva, že táto lehota výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, t.j. ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. V predmetnej veci ako vyplýva z obsahu sp. zn. 13Er/110/2011 je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Odvolací súd však poukazuje na to, že v danom prípade navrhovateľ hlavne tvrdil (č.l. 4 p.v. spisu), že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Odvolacie námietky navrhovateľa preto nekorešpondujú so skutkovými zisteniami a právnymi závermi o nepreukázaní nezákonného rozhodnutia, na ktorých je založené rozhodnutie okresného súdu. Nebol tak v danom prípade splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup) a preto ani dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. príčinná súvislosť, vznik škody a pokiaľ sa nimi okresný súd predsa len zaoberal tak to bolo ako v odôvodnení uviedol nad rámec veci.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.